

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 kwietnia 2021 r., wydanym w sprawie z powództwa T. B. przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.346,43 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 4 lutego 2020 r. do dnia zapłaty; w punkcie 2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 580,34 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie, liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, tytułem kosztów procesu.

(wyrok k. 94, uzasadnienie k. 107-111v.)

Apelację od powyższego wyroku wniosły obie strony.

Pozwany zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie pkt. 1 co do kwoty 735,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 lutego 2020 r. do dnia zapłaty.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegających na ustaleniu przez sąd, że pozwany uznał za zasadny okres 19 dni najmu, przypadający w okresie od dnia 28.11.2019 r. do 10.12.2019 r. podczas, gdy co prawda pozwany uznał za uzasadniony okres 19 dni, ale przypadający w okresie od dnia 28.11.2019 r. do dnia 17.12.2019 r., co miało finalnie wpływ na rozliczenie odszkodowania tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego w ten sposób, że sąd rozliczył koszty najmu, po stawce pozwanego jedynie w okresie od dnia 02.12.2019 r. do dnia 10.12.2019 r. podczas, gdy winien rozliczyć koszty najmu po stawce pozwanego za okres 02.12.2019r. - 17.12.2019r., co doprowadziło do niesłusznego przyjęcia stawki powoda za najem w okresie 11.12.2019 r. - 17.12.2019 r.

Mając na względzie powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w pkt. 1 wyroku w zakresie kwoty 735,89 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 4 lutego 2020 r. do dnia zapłaty oraz zmianę rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu, stosownie do wyniku postępowania apelacyjnego. Ponadto skarżący wniósł o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym opłaty od apelacji w wysokości 100,00 zł oraz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu w I i II instancji, według norm przepisanych.

(apelacja pozwanego k. 118-119)

W odpowiedzi na apelację pozwanego, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację k. 139-141)

Powód zaskarżył wyrok w części, to jest w zakresie pkt 2.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżący zarzucił:

obrazę przepisów prawa procesowego oraz materialnego w postaci naruszenia art. 233 § 1 k. p. c. w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c. i art. 354 § 2 k.c. poprzez:

a. błędne i nielogiczne dokonanie oceny, że do niewynajęcia poszkodowanemu W. P. pojazdu zastępczego przez podmiot współpracujący z pozwanym nie doszło z przyczyn dotyczących poszkodowanego i powoda, tj. dlatego, że powód ani poszkodowany nie skontaktowali się telefonicznie z infolinią pozwanego celem ustalenia faktycznych warunków wynajmu i tym samym doprowadzili do zwiększenia szkody - mimo, że:

i. powód już w mailu ze zgłoszeniem szkody wskazywał pozwanemu, żeby w przypadku oferty najmu pojazdu zastępczego kontaktował się bezpośrednio z poszkodowanym W. P. pod wskazanym numerem jego telefonu, a także prosił o kontakt do podmiotu, który mógłby wynajem przeprowadzić. Zamiast tego, pozwany ani nie podjął sam kontaktu, ani nie przekazał go swojemu asystorowi, ani też nie przekazał jakichkolwiek danych powodowi, a jedynie co zrobił, to smsa mającego stanowić „pseudoofertę” na numer powoda;

ii. gdyby pozwany skontaktował się z poszkodowanym W. P. pod wskazanym numerem jego telefonu i zaoferował najem na warunkach adekwatnych jak te u powoda tylko taniej, to nie było przeszkód, aby pojazdy zastępcze zamienić;

(...). to nie powód ani poszkodowany winni się „dobijać” do pozwanego o pozyskanie oferty organizacji najmu oraz udzielenie informacji o warunkach tego najmu - skoro pozwany otrzymał informację, że poszkodowany potrzebuje pojazdu zastępczego i w celu zaoferowania najmu pozwany ma się kontaktować bezpośrednio z nim i pod wskazanym numerem telefonu to pozwany miał pełne dane i możliwości, aby skutecznie złożyć poszkodowanemu ofertę i doprowadzić do wymiany pojazdu zastępczego;

iv. to postawa pozwanego, który nie podejmuje żadnych działań mimo, że dysponuje informacją, że poszkodowany potrzebuje pojazdu zastępczego, że w sprawie oferty organizacji najmu należy się kontaktować bezpośrednio z poszkodowanym i od powoda właśnie w tym celu otrzymał numer telefonu komórkowego poszkodowanego - musi być oceniana jako źródło zwiększenia szkody;

- niedokonanie oceny, że powód w sposób staranny i należyty próbował uzyskać ofertę najmu dla poszkodowanego i dane o warunkach najmu u podmiotów współpracujących z pozwanym, wobec czego działał z należyłą starannością w celu niezwiększenia szkody;

- niedokonania oceny, że postawa pozwanego, który nie podjął żadnego kontaktu z poszkodowanym - mimo jasnych informacji przekazanych przez powoda - świadczy o pozorności działania pozwanego, który tak naprawdę organizacją wynajęcia pojazdu W. P. w ogóle nie był zainteresowany, wobec czego to pozwany jest wyłącznie odpowiedzialny za nieskorzystanie przez poszkodowanego z usług podmiotu współpracującego z ubezpieczycielem;

- niedokonanie oceny, że uwzględnieniu winno podlegać całe objęte pozwem roszczenie.

Mając na względzie powyższe, powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda także kwoty 833,99 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 4 lutego 2020 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za I instancję stosownie do merytorycznego rozstrzygnięcia, a także zasądzenie na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

(apelacja powoda k. 121-126)

Pozwany nie zajął stanowiska względem apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na częściowe uwzględnienie, zaś apelacja powoda jest niezasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy odniesie się do apelacji strony powodowej jako dalej idącej.

Wszystkie zarzuty podnoszone w tej apelacji sprowadzają się w istocie do kwestionowania stanowiska Sądu I instancji odnoszącego się do braku należytej współpracy między poszkodowanym a pozwanym celem minimalizacji szkody, a tym samym nieuzasadnionego zwiększenia jej rozmiaru.

Zarzuty te, mimo ich wielości, ze względu na ich treść potraktować należy jako odnoszące się do prawa materialnego nie zaś do oceny dowodów (przedmiotem której jest wszakże jedynie weryfikacja zgromadzonego

materiału dowodowego celem dokonania ustaleń faktycznych). Ocena bowiem zachowania poszkodowanego w toku postępowania likwidacyjnego w kontekście przyczynienia się do zwiększenia rozmiarów szkody jak i ocena dotycząca jego obowiązku zainteresowania się propozycją najmu pojazdu zastępczego przedstawioną przez ubezpieczyciela, należy niewątpliwie do zakresu zastosowania prawa materialnego i stanowi ocenę dokonanych przez sąd ustaleń przez pryzmat właśnie przepisów prawa materialnego. Nie stanowi ona przedmiotu objętego normą art. 233 § 1 k.p.c.

Odnośnie zarzutów m.in. nieskontaktowania się pozwanego bezpośrednio z poszkodowanym w przypadku oferty najmu pojazdu zastępczego, powód wskazał, że działając w imieniu poszkodowanego za pomocą poczty elektronicznej zgłosił szkodę w dniu 28 listopada 2019 r. i w tej samej wiadomości wskazał, że w przypadku zaproponowania pojazdu zastępczego ubezpieczyciel winien skontaktować się już tylko z poszkodowanym, podając jednocześnie numer kontaktowy do poszkodowanego. W tej samej wiadomości powód zastrzegł, iż jeżeli ubezpieczyciel w ciągu 24 godzin nie przekaże informacji co do możliwości zorganizowania pojazdu zastępczego, powód będzie nieodwołalnie kontynuował wynajem do chwili zakończenia procesu likwidacji szkody. Z materiału dowodowego, znajdującego się w aktach sprawy wynika, iż powód, działając w imieniu poszkodowanego, nie przekazał mu żadnych informacji dotyczących propozycji najmu pojazdu zastępczego za pośrednictwem pozwanego mimo, iż otrzymał od pozwanego wiadomość sms z propozycją zorganizowania najmu pojazdu zastępczego wraz z danymi kontaktowymi, pod którymi strona mogła uzyskać szczegółowe informacje dotyczące owego najmu.

Podsumowując, Sąd Rejonowy jak najbardziej prawidłowo ustalił, że to z przyczyn leżących po stronie powoda (jako pełnomocnika poszkodowanego) nie doszło do ustalenia najmu z podmiotem współpracującym z pozwanym. Skoro powód upoważniony był do podejmowania czynności za poszkodowanego, kontakt z nim wyczerpywał należyte działanie ubezpieczyciela proponującego pomoc w organizacji najmu pojazdu zastępczego. Powód otrzymawszy stosowną informację o możliwości zorganizowania najmu powinien przedstawić ją poszkodowanemu i przekazać mu dane kontaktowe do firmy współpracującej z pozwanym w zakresie najmu pojazdów. Tego powód jednak nie uczynił. Sąd Rejonowy przy tym słusznie wskazał, że powód jako profesjonalista, zgłaszając szkodę i kreśląc konkretny czas oczekiwania na propozycję najmu, a także regulamin, całkowicie dowolnie złożył takie oświadczenie. Nie ulega wątpliwości, że powód miał pełną świadomość możliwości zorganizowania najmu przez pozwanego, jednakże z oczywistych względów był zainteresowany samodzielnym wypożyczeniem pojazdu poszkodowanemu. Takie działania powoda, w których jako pełnomocnik poszkodowanego dokonuje zgłoszenia szkody, ale już czynności w zakresie kwestii związanych z najmem kieruje na poszkodowanego, uznać należy za podjęte jedynie dla pozoru w celu umniejszenia znaczenia propozycji składanych przez pozwanego. Aktywność powoda ujawniona w wiadomości e-mail z dnia 28 listopada 2019 r., miała na celu jedynie wywołanie wrażenia współpracy z dłużnikiem przy wykonaniu zobowiązania (art. 354 § 2 k.c.) i odniesienie konkretnych korzyści procesowych.

Strona powodowa zaskarżając wyrok I instancji zarzuciła nadto naruszenie przepisów prawa materialnego, ale i te zarzuty, przy dokonaniu ich oceny również z uwzględnieniem argumentacji skarżącego zawartej w zarzutach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., uznać trzeba za chybione.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. stosowanym odpowiednio dla ustalenia wysokości odszkodowania wypłacanego na podstawie umowy ubezpieczenia uregulowanej w art. 822 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 17 listopada 2011 roku, sygn. akt III CZP 5/11 (Lex nr 1011468), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczyciela ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem

rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela.

Z kolei zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17 (Lex nr 2340475), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Okolicznością mającą istotne znaczenie prawne w tej sprawie jest to, że strona powodowa nie wykazała, że najem po stawce wyższej niż proponowana przez ubezpieczyciela był w okolicznościach tej sprawy uzasadniony.

Zgodnie bowiem z zasadą wynikającą z art. 6 k.c., a potwierdzoną w przepisach procedury cywilnej, strony są obowiązane do przedstawienia dowodów potwierdzających okoliczności, z których wywodzą skutki prawne. W świetle tej normy na powodzie ciąży obowiązek wykazania szkody i jej wysokości (np. poprzez wykazanie wysokości stawki za jaką wynajmowany był pojazd). Skoro zaś pozwany wykazał, że przedstawił powodowi (jako pełnomocnikowi poszkodowanego) propozycję zorganizowania najmu na bardziej korzystnych warunkach (ze względu na niższą wysokość czynszu najmu) to na powodzie spoczywał ciężar wykazania, że nieskorzystanie z najmu pojazdu organizowanego przez pozwanego było z jakichś powodów bardziej celowe czy ekonomicznie uzasadnione. Ciężarowi temu strona powodowa niewątpliwie w niniejszej sprawie nie podołała. Na marginesie dodać można, że odrzucenie propozycji ubezpieczyciela powinno być przy tym oparte na obiektywnych i racjonalnych kryteriach, a istotnych z punktu widzenia poszkodowanego. Należy uznać, że w ramach ciążącego na poszkodowanym obowiązku minimalizacji szkody i współdziałania z dłużnikiem, czyli ubezpieczycielem mieści się obowiązek niezwłocznego zasięgnięcia informacji, co do tego czy ubezpieczyciel może zaproponować poszkodowanemu pojazd zastępczy równorzędny uszkodzonemu czy też zniszczonemu.

W niniejszej sprawie poszkodowany propozycją ubezpieczyciela nie zainteresował się, gdyż nie został o niej powiadomiony przez powoda, a działania samego powoda w zakresie zainteresowania się warunkami najmu proponowanego przez ubezpieczyciela – jak już wyżej wskazano – uznać należy za podjęte jedynie dla pozorów, a nie w celu rozważania możliwości skorzystania z tej propozycji. Trudno w tej sytuacji mówić o realnym wyczerpaniu obowiązku starannego działania czy obowiązku wierzyciela współpracy z dłużnikiem przy wykonywaniu zobowiązania, a już w ogóle o wykonaniu obowiązku podejmowania działań zmierzających do ograniczenia szkody.

Nie ma też racji skarżący zarzucając, że to postawa pozwanego, który nie podjął żadnych działań w celu złożenia poszkodowanemu skutecznej oferty była źródłem zwiększenia szkody. Ponadto nie ma również racji podnosząc, że to nie powód ani poszkodowany winni, jak to ujął, „dobić” się do pozwanego o pozyskanie oferty organizacji najmu oraz udzielenie informacji o warunkach tego najmu.

Wyjaśnić w tym miejscu należy, że pozwany, którego działalność dotyczy ubezpieczeń nie mógł we własnym imieniu składać żadnych ofert dotyczących wynajęcia pojazdu zastępczego poszkodowanemu. Wynajem pojazdów zastępczych nie mieści się bowiem w zakresie jego działalności operacyjnej. Pozwany nie zajmuje się także pośrednictwem w zakresie wynajmu samochodów zastępczych, a w związku z tym nie mógł także przedstawić poszkodowanemu oferty (w znaczeniu kodeksu cywilnego) organizacji wynajmu samochodu zastępczego. Mógł jednak przedstawić poszkodowanemu informację, że współpracujące z nim przedsiębiorstwa niezwłocznie dostarczą samochód zastępczy. Jak już było wcześniej wskazane, z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, że informacja o możliwości zorganizowania najmu została przedstawiona poprzez wiadomość sms powodowi. Propozycja ta wskazywała numer telefonu, pod którym należy dokonać zgłoszenia potrzeby skorzystania z samochodu zastępczego. Pozwany udzielił zatem powodowi wszelkich instrumentów pozwalających na uruchomienie procedury wynajęcia samochodu zastępczego. Wyłącznie od woli powoda (działającego w imieniu poszkodowanego) zależało dalsze postępowanie. Ponieważ powód żadnych realnych kroków nie podjął, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że nie zdołał on podważyć realności informacji przedstawionych przez ubezpieczyciela.

W świetle wszystkich argumentów podniesionych powyżej, w ocenie Sądu Odwoławczego w pełni uzasadnione jest stanowisko Sądu Rejonowego co do braku należytej współpracy wierzyciela z dłużnikiem w zakresie skorzystania z propozycji wynajęcia pojazdu zastępczego po niższej stawce, a tym samym doprowadzenie do zwiększenia rozmiarów szkody.

W odniesieniu do zarzutów apelacji pozwanego, rację ma skarżący zarzucając Sądowi Rejonowemu błędne ustalenie, że pozwany uznał za zasadny najem w okresie 19 dni, przypadający w okresie od dnia 28 listopada 2019 r. do dnia 10 grudnia 2019 r. Ustalenie takie jest nadto sprzeczne wewnętrznie, gdyż Sąd Rejonowy ustalając, że ubezpieczyciel uznał za zasadny okres najmu przez 19 dni, jednocześnie wskazał na początek uznania tego najmu, który przypadał na dzień 28 listopada 2019 r. Tak więc 19 dzień najmu, uznany przez pozwanego, kończył się 16 grudnia 2019 r., a nie 10 grudnia 2019 r., jak wskazuje Sąd I instancji, ani też 17 grudnia 2019 r. jak wskazuje w zarzucie apelujący.

Poza tym zasadnie apelujący wskazuje na treść swojego pisma z dnia 18 stycznia 2020 r. (k. 27-28), co do okresu zasadności najmu, że wynosi on 19 dni i liczy się od dnia 28 listopada 2019 r. do 10 grudnia 2019 r. plus 7 dni organizacyjnych na zagospodarowanie pojazdu po szkodzie i organizację nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego.

Sąd Rejonowy dokonał nieprawidłowej oceny prawnej związku przyczynowego poniesionych kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego ze szkodą wynikłą na skutek kolizji z dnia 28 listopada 2019 r. (art. 361 § 1 k.c.) błędnie uznając, że w okresie od dnia 11 grudnia 2019 r. do dnia 23 grudnia 2019 r. najem winien być rozliczony wyłącznie po stawce powoda.

W tym miejscu wskazać należy, że najem w okresie 25 dni nie był ostatecznie kwestionowany przez pozwanego. Bezspornym pozostał również fakt, że za pierwsze 4 dni najem powinien być rozliczony po stawce powoda (760 zł brutto). Skoro pozwany uznał najem w okresie 19 dni od dnia zdarzenia wywołującego szkodę (tj.: od dnia 28 listopada 2019 r.), a poszkodowany winien wynająć pojazd na warunkach oferowanych przez pozwanego po 4 dniach od wynajęcia pojazdu od powoda, to uznać należy, że w okresie pozostałych 15 dni uznawanych przez pozwanego (tj.: od 2 grudnia 2019 r. do 16 grudnia 2019 r.), najem winien być rozliczony w stawce pozwanego 84,87 zł brutto (1.273,05 zł brutto). Od dnia 17 grudnia 2019 r. do dnia 23 grudnia 2019 r. (dzień zakończenia najmu) najem winien być rozliczony ponownie po stawce powoda (1.330,00 zł brutto), gdyż w tym okresie pozwany nie zapewniłby poszkodowanemu pojazdowi zastępczego, a nie ulega wątpliwości, że pojazd poszkodowanemu był niezbędnym.

Konkludując należy przyjąć, że dla wyrównania uszczerbku majątkowego powoda, jako cesjonariusza z tytułu szkody, za którą odpowiedzialność ponosi pozwany, należy jest zwrot kosztów poniesionych na najem pojazdu zastępczego w wysokości 3.363,05 zł + 50,00 zł z tytułu najmu pojazdu w dniu szkody poza godzinami pracy (niekwestionowane przez apelującego), co daje łącznie kwotę 3.413,05 zł. Biorąc pod uwagę, iż pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił kwotę 1.612,53 zł, do zasądzenia podlegała kwota 1.800,52 zł, nie zaś jak przyjął Sąd Rejonowy kwota 2.346,43 zł.

Mając na uwadze zasadność wniesionej przez pozwanego apelacji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach 1. i 3. i obniżył zasądzoną na rzecz powoda należność z kwoty 2.346,43 zł do kwoty 1.800,52 zł i oddalił powództwo w zakresie kwoty 545,91 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 4 lutego 2020 r.

W związku ze zmianą zaskarżonego wyroku doszło do zmiany rozstrzygnięcia o kosztach postępowania w pierwszej instancji, o których Sąd Okręgowy orzekł rozliczając stosunkowo między stronami poniesione koszty procesu na zasadzie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. Stronę powodową uznać należy za wygrywającą postępowanie ostatecznie w 56,50% w.p.s. Powód poniósł koszty w kwocie 1.117,00 zł, a pozwany 917,00 zł. Łączne koszty postępowania w I instancji wyniosły 2.034,00 zł. Pozwany powinien je ponieść w kwocie 1.149,21 (56,50% z łącznej kwoty kosztów), co powoduje, że jest z tego tytułu zobowiązany do zwrotu na rzecz powoda kwoty 232,21 zł, co implikowało obniżenie zasądzonej na rzecz powoda kwoty 580,34 zł do ww. wysokości.

Na podstawie art. 385 k.p.c. apelacja pozwanego w pozostałej części i apelacja powoda w całości podlegały oddaleniu, jako bezzasadne.

O kosztach postępowania apelacyjnego także należało orzec na podstawie art. 100 k.p.c., ponieważ pozwany wygrał apelację w części. Pozwany zaskarżył rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie 735,89 zł, natomiast w wyniku apelacji zasądzona na rzecz powoda kwota została obniżona o 545,91 zł. Pozwany wygrał zatem sprawę w 74,20%, zaś powód w 25,80%. Pozwany poniósł koszty w wysokości 235,00 zł (opłata od apelacji – 100,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika – 135,00 zł), zaś powód w wysokości 135,00 zł (wynagrodzenie pełnomocnika). Łączne koszty postępowania apelacyjnego wyniosły 370,00 zł. Pozwany przegrał sprawę w części odpowiadającej 25,80%, więc i w tej części winien ponieść koszty, czyli w wysokości 95,46 zł (25,80% kwoty 370,00 zł). W związku z powyższym należało zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 140,00 zł tytułem różnicy pomiędzy poniesionymi a należnymi kosztami.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć przez PI pełnomocnikowi pozwanego.

27.09.2022r.